

Передмова

ХОЧЕТЕ ПРАВДУ? КОРОЛЬ КЛИКУНІВ ЗРЕШТОЮ ПЕРЕМОЖЕ...

П'ятеро постатей стояли пліч-о-пліч у повній темряві. Вони здолали довгу путь і багато небезпек, **і от опинилися під землею** – так глибоко, як ніколи. А треба було ще глибше. **Від успіху їхньої пригоди залежала доля світу.**

В алхіміка в руках з'явилося зілля.

– Когось підлікувати?

– Мене не треба, – промовив лицар. – З таким щитом і алмазним обладунком мене ніщо не зачепить.

– **А ЯКОВТНУЩЕ ЗІЛЛЯ НЕВИДИМОСТІ**, – почувлося збоку від ніндзя. – Тоді мою приховану атаку не відбити.

– Радий, що ти на нашому боці, хитрюго, – чарівник погладив бороду й захихотів.

– Усі готові? Рушаймо, – сказала рейнджерка.

Вони всі були героями. І командою.

І були впевнені, що здолають усе, що протистоятиме їм у підземеллі.

Якби ж вони знали, що на них чекає.

Якби ж вони знали, що грають на руку ворогові.

Якби ж вони знали, що цього разу... **програють.**

Розділ 1

**ПРОХОДЬТЕ У ВІТАЛЬНЮ!
ТОБТО ПІДІЙДІТЬ БЛИЖЧЕ,
Я ВАС З'ІМ!**

Ночі вже не були такими страшними, як раніше. По Чен глянув на повний місяць – **той був кубічний і піксельний**, ніби складався з *блоків*. Вдома він зовсім інакший.

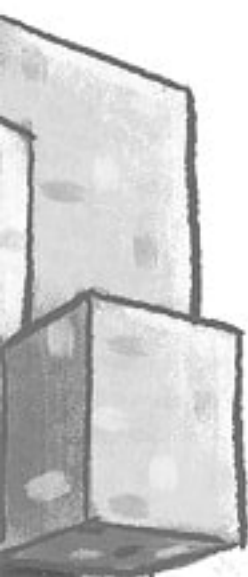
По з друзями недавно дізнався, що окуляри віртуальної реальності, які сконструювала їхня вчителька природознавства, були незвичайними... дуже незвичайними. **Вони переносили гравців у світ, котрий був майже точною копією Майнкрафту**. Діти якимось чином *потрапляли* в гру, і це було прикольо, незвично і... **страшнувато**, бо грали вони не самі. У цьому світі жило повно істот **або мобів**, як вони звалися у Майнкрафті. Не всі

були миролюбними – деякі з найнебезпечніших з'являлися уночі.

Раніше з приходом ночі По та його друзі ховалися, але потім знайшли потрібні матеріали й виготовили потужну зброю та броню. І, що найважливіше, **навчилися працювати в команді**. Цієї ночі вони вже не ховалися, а полювали.

– **СПОДІВАЮСЯ, ХОЧ ОДИН ПАВУК ТРАПИТЬСЯ**, – прошепотів По. – Ти ба! Ніколи б не подумав, що таке скажу.

– Рано чи пізно трапиться, не переживай, – запевнила Еш Капур.

Хоч дівчинка була поряд майже від самого початку їхніх пригод у Майнкрафті, По все ще сприймав її як новеньку.

– У ТАКИХ ЛІСАХ ЇХ ЗАЗВИЧАЙ БАГАТО ВОДИТЬСЯ, – додала вона.

– Навіть якщо тут нікого не здибаємо, можемо пошукати в печерах, – запропонував Морган Меркадо.

З Морганом По дружив давно, він став одним з його найкращих друзів.

– У ПЕЧЕРІ ЇХ НАВІТЬ ЛЕГШЕ ЗНАЙТИ. ЇХНІ БАНЬКИ СВІТЯТЬСЯ У ТЕМРЯВІ.

Морган та Еш були ходячими енциклопедіями Майнкрафту. Це дуже виручало друзів, за винятком тих рідкісних випадків, коли в цьому чудернацькому світі щось ішло не за правилами.

– От завжди в нас так, – пхикнула Джоді Меркадо, молодша сестра Моргана. Дівчинка обожнювала *всіх* тварин, крім усіляких кусючих і страшних монстрів. **– РАЗ У ЖИТТІ ПАВУК ЗНАДОБИВСЯ, А ВОНИ НАЧЕ КРІЗЬ ЗЕМЛЮ ПРОВАЛИЛИСЯ.**

– Можемо розділитися, – запропонувала Гарпер Г'юстон. – Так ми прочешемо більшу територію.

Серед знайомих По таких розумниць, як Гарпер, було дуже мало, однак цього разу її план йому не сподобався.

– Навіть не думай про це, – сказав він. – **ГУРТОМ І БАТЬКА ЛЕГШЕ БИТИ!**

– Чийого батька? – перепитала Джоді.

– Нічийого, це я образно кажу. Коротше, краще триматися разом. Це перше правило виживання у кооперативній грі!

– Я перепрошую, але ви що, *реально* слухатимете чувака в костюмі комахи? – закотила очі Гарпер.

По глянув на скін свого аватара. Його *справжнє* тіло зараз було в шкільній комп'ютерній лабораторії.

Коли діти грали в цьому цифровому світі, Морган виглядав як Морган, а Еш як Еш. **Їхні аватари були звичайними кубічними двійниками гравців,** однак їх можна було змінювати!

По страшенно любив перевтілюватися. Він завжди старанно підбирав скіни, постаючи в іншому образі ледь не щоразу, коли надівав окуляри віртуальної реальності. Сьогодні йому заманулося стати велетенською мухою. Скін був чорним і лискучим, а на спині красувалися симпатичні крильця. Але вони були для краси, з такими не політаєш.

– Просто я подумав, що на павучому полюванні хтось має бути приманкою, – Повипнув груди. – Але якщо вам не подобається...

– Та все нам подобається, не бійся, Мушко По, – заспокоїла Джоді й ніжно погладила приятелеві крильця.

Еш ішла попереду гурту, і **По відразу помітив, коли вона різко зупинилася.**

Дівчинка підняла кубічну руку, щоб привернути увагу друзів.

– Отам, – прошепотіла вона і вказала на щось поміж дерев.

По розгледів пару очей, що світилися багрянцем у чорній гущавині.

– Треба підійти ближче. Тільки тихо! Коли підберемось упритул, застанемо його зненацька.

Діти тихцем рушили вперед. По навіть меча витягати не став – одного нещасного павука можна було не боятися. **Жлопчик ішов повільно, повільно...**

Навіть занадто повільно...

– Що за прикол?

По наче прилип до землі, кожен крок давався надзвичайно тяжко.

– **ПАВУТИНА!** – здогадалася Еш.

І справді: у темряві По вчасно не глянув під ноги і тепер майже по пояс застряг у липкому плетиві.

– Павутина в лісі? – здивувався Морган. – Та ще й стільки? Щось тут нечисто.

– **ЦЕ ВСЕ КОРОЛЬ КЛИКУНІВ,** – заявила Джоді. – Він і раніше нам гру псував, а

тепер знову за своє взявся.

Від самого імені їхнього ворога у По пробіг по спині холодок. Що довше діти сиділи в грі, то частіше зустрічали докази присутності в ній того,

